

У калейдоскопі мрій та чарівного живопису Світлани Марковець

«Живу кольором. Звуком. Лінією. Словом. Моментом...» - так називається виставка Світлани Марковець, що відкрилася нещодавно в клубному кафе галереї «Євро-Арт». Це перша персональна виставка талановитої художниці та майстрині з Рівненщини, на якій представлено увесь спектр емоцій, смаків та уподобань авторки. 43

ла художником-декоратором у квітковому салоні, дизайнером у весільному салоні та в рекламному агентстві, висипала картини з бурштину на замовлення, а от малювати для душі виходило хіба що на вихідних. Втім, все це були лише маленькі кроки до великої мрії, адже бажання творити поступово зростало і зрештою перетнуло усі кордони.

Нині Світлана повністю від-

килькох різних майстрів – настільки багатовимірний талант має художниця. Це і пейзажі, і натюрморти, якісь казкові фантазійні персонажі, орнаментальні композиції, ляльки, абстракції... Вона працює з олією, акрилом, експериментує з мармуровою крихтою, вітражами. Останнім часом, зізнається, захопилася мастихіном, шукаючи все нові і нові засоби вираження. Так,

встояти на одному місці. У творчості її постійно жене вперед допитливість, жага нового, вічний пошук прекрасного. Каже, на одному мотиві в неї може виникнути з десяток різних ідей, тож намагається створювати свої картини такими собі невеличкими монсеріями. Так з'явилися її чарівні коти, ляльки-мотанки, «музичні» картини, міста-

роботи, розміщені в трьох залах клубного кафе, відображають реакцію художниці на навколишній світ та її творчі пошуки, втілювані через різноманітні жанри, техніки та стилі сучасного мистецтва.

Світлана зізнається, що практично є самоучкою. Незважаючи на те що за фахом вона є художником-декоратором, її завжди вавив живопис, але отриманих на заочному відділенні знань в цій сфері виявилось недостатньо. Тому нині дівчина вслякко намагається заповнити і теоретичні, і практичні прогалини, жадібно всотуючи будь-яку інформацію зі світу мистецтва.

- Я дивлюся на інших художників, як вони працюють, які техніки використовують, і вчуся в них, дивлюся фільми, читаю літературу про образотворче мистецтво, вивчаю досвід видатних художників минулого і сучасності, шукаю інформацію в Інтернеті – все це допомагає мені розвиватись і самовдосконалюватись, - розповідає Світлана Марковець. – Зокрема дуже надихають імпресіоністи, захопилась останнім часом гіперреалізмом, в деяких роботах, здається, можна щось і від Сальвадора Далі побачити (сміється, - авт.)

Як майстер декоративно-прикладного мистецтва, Світлана неодноразово брала участь в різноманітних художніх виставках та конкурсах, зокрема починала ще у рідному Березному, в Палаці дітей та молоді. Проте зізнається, що все це було швидше на аматорському, дитячому рівні. Згодом дівчина працювала

далася злюбленим справі – малюванню. Більшість її картин, представлених на виставці, датовані 2016 роком. Каже, наважитись покинути основну роботу, яка приносила стабільний дохід, і нарешті почати серйозно займатись творчістю, допомогли друзі. У той момент, коли муки творчості стали нестерпними, найближчі друзі опинилися поруч і дали, так би мовити, того «чарівного пенделя», який кардинально змінив усе життя дівчини. Останній рік Світлана живе в Рівному і цілковито присвятила себе малюванню.

- До цього 9 років я працювала на фірмі, де висипала картини з бурштину. Це була хороша, стабільна робота, але з часом я почала розуміти, що з творчістю це не має нічого спільного. Я збагнула, що тут я не зможу самовиразитись, реалізувати свій потенціал. І зрештою мене почало просто рвати зсередини на шматки – так мені хотілося робити щось своє, втілювати свої власні задуми, стільки в мені було ідей та бажань, - розповідає Світлана Марковець.

До того ж робота з бурштином виявилася дуже шкідливою, у майстрині почалася алергія на дрібний бурштиновий пил, кон'юнктивіт, кашель, проблеми з легенями. І це стало ще одним поштовхом залишити роботу і почати займатись художньою творчістю. А вже за деякий час Світлана зрозуміла, що зробила правильний вибір.

Сьогодні, дивлячись на роботи дівчини, насамперед дивуєшся тому різноманіттю стилів, технік, жанрів, у яких Світлана втілює свої мистецькі задуми. Спочатку навіть здається, що це вернісаж

саме мастичного частково виконані об'ємні та динамічні роботи «Соняшник», «Джаз». Окремий міні-цикл становлять картини, виконані за допомогою мармурової крихти, яка вкривається акриловими фарбами. Світлана зізнається, що в цих роботах, ймовірно, знайшов відображення її багаторічний досвід роботи з бурштином – тут так само малюнок створюється «в розсіпку». Втім, авторська техніка передбачає широкі можливості для імпровізації та експериментів.

- Мармур насамперед використовую для рельєфу, для створення фактурного ефекту, а контури наношу акрилом. Намагалася зробити ці картини монохромними, витримуючи одну кольорову гамму – чорно-біло-сіру із крапленням сріблястого блиску. Тобто хотіла зробити акцент на контрастах. Потім спробувала прибрати сріблястий і додати трохи червоного – в результаті повністю відмовилась від блиску. Тобто сьогодні бачу, що дещо вже мені не подобається, дещо варто замінити, тож, мабуть, постійно буду шукати інших засобів і технік, - ділиться секретами творчого процесу Світлана Марковець.

Однією з останніх робіт Світлани Марковець, на яку неможливо не звернути уваги, є яскравий папуга, змах крил якого робризує полотном сотні дрібних кольорових крапель. Нова техніка стала творчою авторською інтерпретацією сучасних акварельних технік, коли різнокольорові мазки хаотично рясніють на білому фоні.

Взагалі дівчина не приховує, що є натурою романтичною, неспокійною, такою, що не може

мрії, де прагне побувати художниця. Світлана розповідає, що всі її картини – то відображення її життя і захопленнь, як-от бальні танці, музика, рукоділля, книжки, кіно, мандри. Колись, почувши на набережній в Одесі мелодію, яку грали бродячі музиканти, Світлана закохалася в неї і заради цього пішла вчитися грати на скрипці. І хоча в дорослому віці це було вже не так легко, каже, дуже вдячна своїй вчительці в Березному, яка безмежно надихала її, відкриваючи чарівний світ класичної музики.

Венеціанський карнавал, танцюючі пари, прогулянка під Триюмфальною аркою, скрипка, ноти, квіти, мереживо, ароматне горнячко кави – такими контурами проступає на поверхню її полотен неповторна мозаїка внутрішнього світу художниці. Будучи також майстром декоративно-прикладного мистецтва, Світлана каже, що це має неабиякий відбиток і на її живописних роботах. Часто відвідуючи ярмарки народних майстрів, дівчина неодноразово ловила себе на думці, що із захопленням задивляється на сакральний український оберег – ляльку-мотанку. Різнобарв'я та прихований обрядово-магічний смисл дотанок надихнули майстриню дати їм ще одне життя і на полотні.

- Пам'ятаю, як ляльки-мотанки робила ще моя бабуся, як вона вчила мене, потім я сама створювала їх, надихаючись не тільки духовним досвідом та традиціями нашого народу, але і різними сучасними ідеями. Мені хотілося зробити щось таке, чого ще не було до мене. Таким чином на картинах у мене вже така більш сучасна і трохи ев-

ропейзована лялька-мотанка, - розповідає Світлана Марковець про створення цілої серії картин за мотивами народних іграшок.

Зрештою, і все, що малює рівненська художниця, має ледь вловимий відтінок якоїсь іншої реальності, оповите своєрідними казковими чарами. Світлана зізнається, що навіть ті цілком реальні місця, де вона мріє побувати колись, зображає по-своєму, так, як лише вона бачить їх. Каже, можливо, такого і не існує в реальності, втім воно живе в її художньому світі.

- Єдине, що я не пишу, так це портрети, - ділиться мисткиня. – І напевне, саме тому, що це живі, реальні люди, а мені завжди хотілося малювати те, чого не існує. І саме тому я, мабуть, ніколи не навчуся писати так, як наші класики. Академічне мистецтво мене не вабить, хоча у кожного дня вчуся, бачу свої помилки, намагаюся рости, освоюючи всі грані художньої майстерності. Крім цього, мені дуже цікава думка глядачів, цікаво знати, що подобається більше, чого не вистачає, в якому напрямку варто розвиватись більше. А головне – я надзвичайно щаслива, що можу дарувати своїми роботами радість, тепло і світло. Один чоловік, побачивши мої картини, сказав: «Ви вгадали мою душу». І коли я почула це, я зрозуміла нарешті, в чому смисл мого життя. Заради таких слів варто і жити, і творити.

Виставка Світлани Марковець у клубному кафе галереї «Євро-Арт» (пр. Миру, 4) триватиме до 15 січня.